

Bol som oslovený, aby som pripravil výstavu v Bratislave pre pána Vaculoviča z Moravy. Ujal som sa tejto akcie, aj keď som jeho tvorbu poznal len z katalógu. Ale to, že bol v prelomových rokoch študentom VI. Kokoliu na pražskej AVU a tiež, že som v jeho katalógu našiel od neho text bolo pre mňa dobrým znamením. Kokolia ešte Československo v roku 1992 reprezentoval ako jediný na prehliadke svetového umenia v Kasseli. Okrem toho som Kokoliu spoznal na jednom umeleckom podujatí. A tak takto splácam cez jeho študenta nenaplnené stretnutie a dialóg. Prezidentský palác je dnes zrejme pre väčšinu neprístupné miesto. Aj preto som zvolil toto miesto, aby som aj iných inšpiroval navštíviť túto krásnu sallu terrenu. Každá dobrá historická architektúra volá po tom, aby bola opakovane dotvorená aj súčasnými umelcami. Volá tiež po dobrej hudbe a to sa dnes vďaka manželom Vaculovičovým deje. Pán Vaculovič je nielen praktikom, ale aj spoluorganizátorom rôznych umeleckých podujatí. Ide hlavne o Forfest, festival duchového umenia v Kroměříži, kde v zozname pridružených akcií je aj toto podujatie. Pán Vaculovič sám priznáva, že jeho tvorba je jednostrunná. Nie je však jednodimenzionálna. On sám ako hudobník azda považuje svoje figurálne motívy ako východisko a tiež ako výtvarné prelúdia k jeho fúgam monumentálneho typu. Videl som ich na videu – ako boli rytmicky pri stĺpových arkádach rozostavené v kroměřížskom zámku. Z týchto typov bolo možné vystaviť len tieto dve plátna. Možno sa bude zdať, že je určitá ruptúra medzi týmito a ostatnými obrazmi. Aj technikou sú iné ako ostatné oleje. Akoby „len našiel“ budúcu maliarsku hmotu a tú využil. Boli robené zrejme na zemi, ale maliar sa nimi najviac dostal hore a sú možno – vznešene povedané - umeleckými vzkrieseniami. Tu vidím najviac naplnené maliarove intencie – tvoriť v duchu Pierra Teilharda de Chardina, keď aj v jeho katalógu sa priznáva k jeho myšlienke –vízii o vyhne Svätej Trojice. Potom aj žiar z jeho viac-menej figuratívnych malieb, vychádzajúcich zo štúdií ženských aktov, ale aj viac viac-menej abstraktných obrazov - vidím ako pozemskú žiaru – ešte pred vzkriesením. Dovoľujem si tiež vidieť tieto dva obrazy ako množstvo tiel pozemsko-nebeského mesta. Mesta po poslednom súde, keď tisíce a tisíce tiel je „svetlom odených“ –povedané s básnikom z českých kotlín. Až v druhom pláne by sa tu dalo hovoriť o pozdravovaní amerického maliara J. Pollocka, vzdanie pocty jeho drippingovej technike, umožňujúcej striekaním mramorovanie živého, aby o to viac ono ožilo v duchovnom pláne. Na záver si všimnite popisky k obrazom. Maliar nie je len maliar a hudobník, ale do trojice aj svojrázny básnik. Prajem umeleckej dvojici – manželom Vaculovičovým veľa umeleckých vzkriesení.